

prima instanță - (judecătoria Ciocana mun. Chișinău) A. Spoială
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Ciugureanu, A. Minciuna, L. Popova

Î N C H E I E R E

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Duca Tudor,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Duca Tudor
împotriva lui Duca Vladimir, intervenient accesoriu notarul public Dohocher Eugenia
privind declararea nulității contractului de donație,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017 prin care a fost
respins apelul lui Duca Tudor și s-a menținut hotărârea judecătorei Ciocana mun.
Chișinău din 14 iunie 2016,

c o n s t a t ă :

La 20 februarie 2015, Duca Tudor s-a adresat cu cererea de chemare în judecată
împotriva lui Duca Vladimir, intervenient accesoriu notarul public Dohocher Eugenia
solicitând declararea nulității contractului de donație din 28 decembrie 2010,
autenticat de către notarul public Dohocher Eugenia.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a invocat că, prin contractul de
donație din 28 decembrie 2010 Duca Ioana a donat lui Duca Vladimir imobilul situat
în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. Gagarin, 15 constituit din teren pentru
construcții cu suprafața de 0,1204 ha, cu numărul cadastral 0142112.336 și casa de
locuit individuală cu suprafața de 59,6 m.p. cu numărul cadastral 0142112.336.01, cu
construcție accesorie cu suprafața de 11,7 m. p.

Susține reclamantul că bunul imobil a aparținut părților săi, Duca Ion și Duca
Ioana, care la moment sunt decedați. Duca Vladimir este fratele său biologic.

Duca Tudor consideră că contractul de donație, prin care mama sa a lăsat toată
averea fratelui său Tudor Vladimir este nul deoarece în momentul semnării
contractului, Duca Ioana nu avea capacitatea de exercițiu deplină și nu a conștientizat
acțiunile sale.

Menționează că Duca Vladimir din anul 1988 a plecat să locuiască în mun.
Chișinău, iar el a rămas să locuiască cu părinți săi deoarece aceștia erau în etate.
După decesul tatălui său din surse financiare proprii, periodic efectua lucrări de
reparație și prelucra terenul aferent, iar când a decedat mama sa Duca Ioana, a
suportat toate cheltuielile de înmormântare.

Relevă că, în urma unei discuții cu fratele său Duca Vladimir referitor la

moștenirea rămasă după decesul părinților a aflat că casa părintească a fost transmisă lui Duca Vladimir în baza unui contract de donație.

Sușține reclamantul că, Duca Ioana nu putea să-i doneze lui Duca Vladimir toată averea deoarece pînă la moartea sa, afirma că toată averea rămasă de la părinți va fi împărțită între ambii frați.

Consideră că Duca Vladimir s-a folosit de faptul că Duca Ioana avea o vârstă înaintată și a fost dusă în eroare la semnarea contractului.

În drept reclamantul și-a întemeiat acțiunea în temeiul art.216,219,225 Codul civil.

Prin încheierea judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 10 noiembrie 2015 a fost scoasă de pe rol cererea de chemare în judecată înaintată de Duca Tudor împotriva lui Duca Vladimir privind declararea nulității contractului de donație.

Prin încheierea judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 24 noiembrie 2015 a fost respinsă cererea reclamantului privind anularea încheierii de scoatere de pe rol a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 ianuarie 2016 a fost admis recursul lui Duca Tudor.

S-a casat încheierea judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 10 noiembrie 2015 și s-a remis pricina spre examinare în instanța de fond.

Prin hotărârea judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 14 iunie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Duca Tudor.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, la 12 iulie 2016, Duca Tudor a declarat apel împotriva hotărîrii judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 14 iunie 2016, solicitând admiterea apelului, casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei decizii de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, s-a respins apelul declarat de Duca Tudor și s-a menținut hotărârea judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 14 iunie 2016.

La 10 mai 2017 Duca Tudor a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017 și a hotărîrii judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 14 iunie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit.c) care statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare.

Atât instanța de fond cât și instanța de apel la emiterea hotărârilor nu au respectat prevederile art.130, 383 Codul de procedură civilă și nu au dat o apreciere corectă probelor administrate.

Invocă că, soluția instanței de apel nu reflectă motivele și concluziile privind admiterea unor probe și respingerea altora.

Consideră recurentul că contractul de donație din 28 decembrie 2010 încheiat între Duca Iona și Duca Vladimir este ilegal dat fiind faptul că Duca Ioana nu putea să-i doneze lui Duca Vladimir toată averea rămasă, deoarece ultima cît era în viața menționa că averea rămasă va fi lăsată ambilor frați a câte ½ cotă parte.

Totodată instanțele investite cu judecarea fondului nu au dat o apreciere

cuvenită declarațiilor martorilor audiați în ședința de judecată care au menționat că Duca Ioana nu putea să semneze contractul de donație prin care a donat toată averea doar lui Duca Vladimir.

În opinia recurentului instanța de apel nu a examinat corect pricina și nu a dat o apreciere justă probelor administrate în cadrul judecării cauzei în fond.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 15 februarie 2017.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 27 februarie 2017 (f.d.172), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art.434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 10 mai 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate

intervenii în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Duca Tudor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Duca Tudor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari